

Foc străin în Locul Preasfânt

Versete călăuzitoare: Leviticul 10.1-3

- 1. Când închinarea (adorarea) este o jignire și închinătorul cade sub judecata lui Dumnezeu**
- 2. De ce noi avem lipsă de capacitate de judecată și suntem incapabili de a deosebi între ceea ce este sfânt și nu este sfânt și între ceea ce este curat și necurat**

Biserica (Adunarea), compusă din *toți* credincioșii și este reprezentată aici simbolic prin fiii lui Aaron, este acum într-o poziția privilegiată și de apropiere de Dumnezeu. Și pentru că ea este așa, Dumnezeu dorește ca noi să fim în armonie cu acest privilegiu, și vrea să ne dea în acest capitol o învățatură serioasă. Este important să nu uităm că „tot ce a fost scris mai înainte ... a fost scris spre învățătura noastră”, „pentru ca, prin răbdarea și încurajarea Scripturilor, să avem speranță” (Romani 15.4). Deoarece toți sfinții sunt preoți (1 Petru 2.5), toți stau aproape de Dumnezeu, ca să-I aducă adorare (prezentată simbolic prin tămâie), „mirosul plăcut”, pe care El L-a găsit în Fiul Său preaiubit și în toate lucrările, pe care Acesta le-a făcut spre onoarea lui Dumnezeu. În acestea Dumnezeu Își găsește întotdeauna bucurie deosebită.

Leviticul 10.1,2: Și fiii lui Aaron, Nadab și Abihu și-au luat fiecare cădelnița și au pus foc în ea și au pus tămâie deasupra și au adus înaintea Domnului un foc străin, ceea ce nu le poruncise El. Și a ieșit foc dinaintea Domnului și i-a mistuit și au murit înaintea Domnului.

În privința aceasta ținem seama de faptul că ei ca fii ai lui Aaron aveau dreptul să se apropie. Vedem de asemenea că nu era nimic de obiectat cu privire la cădelniță și la tămâie, ci cu privire la ceea ce a fost adus cu ele: „focul”. Ca să zicem așa, ceea ce dădea naștere la miros era greșit, și aceasta a făcut ca totul să fie respins. Era un foc cu care toți cei care erau preocupați cu slujba preotească trebuiau să fie familiarizați, și anume focul care ardea neîntrerupt pe altarul de aramă (Leviticul 6.5,6). El era văzut de toți cei care veneau din afară. Altarul de aramă era primul obiect din curte. Fără moartea jertfei pe acest altar de aramă nu era nici o apropiere de Dumnezeu. Și focul necesar producerii mirosului tămâiei trebuia luat de pe acest altar (Leviticul 16.12,13). Acesta nu era „foc străin”.

Jertfa de ardere din Leviticul 1 reprezintă moartea lui Hristos și aptitudinea Lui personală de a purta judecata. Nu ne este străin, ci ne este cunoscut că încercarea energetică a Persoanei Sale, la care a fost supus prin judecata lui Dumnezeu, era cea care a dat naștere în mod clar la mirosul plăcut. Deci focul este un simbol al judecății lui Dumnezeu. În primul capitol al cărții Levitic focul, care mistuie jertfa de ardere de tot, a dat naștere pe deplin la mirosul plăcut, pe care Dumnezeu l-a primit prin moartea jertfei fără cusur. Judecata lui Dumnezeu, care L-a încercat pe deplin pe Hristos la cruce, a găsit numai ceea ce Dumnezeu putea să găsească plăcere.

Însă în Leviticul 4, unde moartea lui Hristos este descrisă sub un alt aspect și judecata este simbolizată tot prin foc, se obține un alt rezultat. Aici nu este vorba de mirosul plăcut (numai despre cel din grăsime și așa mai departe, ca să arate *cine* era El), ci de mistuirea sau descompunerea corpului jertfei, și aceasta nicidecum pe altarul de aramă, ci mult mai departe, afară din tabără. Însă *locul* acesta este încă legat cu altarul de aramă, căci acolo este vărsată cenușa grăsimii arse pe altar. Este jertfa pentru păcat. Este Hristos, care a fost „făcut păcat” pentru noi și „a purtat păcatele noastre”. Crucea este locul unde „trupul cărnii Sale” (Coloseni 1.22) a fost distrus – mistuit – sub judecata lui Dumnezeu, așa că Domnul, când va veni a doua oară în lumea aceasta, Se va arăta „fără păcat” (Evrei 9.28), adică, nu pentru a clarifica problema păcatului sau pentru a o rezolva, căci ea a fost rezolvată la cruce în chip desăvârșit odată pentru totdeauna.

La jertfa de ardere de tot focul produce numai un miros plăcut; la jertfa pentru păcat focul mistuie în afara locuinței lui Dumnezeu (a taberei) tot ce este contrar prezenței Sale sfinte (deoarece ea este încărcată cu păcat). Aceste două lucrări sunt legate cu focul, și ambele au fost împlinite la cruce. Pe această bază caută Dumnezeu închinători, care I se închină în duh și adevăr. Dar aceasta nu poate avea loc independent de acțiunea focului, și nici independent de amintirea de el; căci mirosul tămâiei (simbol al adorării aduse de noi) a luat naștere numai prin faptul că tămâia a fost pusă pe focul luat de pe altar. Închinarea (adorarea) în duh și adevăr are ca bază renunțarea la *tot* și judecata a *tot* ce eu sunt în mine însumi, și mărturisirea că Dumnezeu Și-a găsit mulțumirea și satisfacția veșnică în Persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos. Drept urmare tot ce este în afara acestor două lucruri, care dau naștere la adorare (închinare), este „foc străin”. Nici talentele naturale, darurile, aptitudinile, inteligența sau educația nu sunt de folos aici, deoarece ele descind din omul dintâi; și nimic din primul om (adică ceea ce își are originea în el) nu poate veni înaintea lui Dumnezeu, decât numai prin judecată. Toți creștinii credincioși stau pe aceeași bază, pe care ei au voie să aducă adorare. Însă orice îngâmfare de sine dispare, dacă vedem că Hristos este singurul care face bucurie inimii lui Dumnezeu, și noi recunoaștem că locul pe care stăm este „loc sfânt”. Focul mistuie tot ce este contrar felului lui Dumnezeu și pune înaintea Lui Persoana și lucrarea Fiului Său preaiubit.

Este important ca ceea ce oamenii numesc închinare să fie verificat în lumina acestui loc din Scriptură. Dacă nu se ia în seamă înțelesul celor din Leviticul 4, atunci va fi o închinare în felul lui Cain. Cain a venit la Dumnezeu pe baza dreptului stabilit de el însuși de a veni. În felul acesta nu se ține seama de adevărul important, învățat prin jertfa pentru păcat, și se tăgăduiește total căderea. Dacă Dumnezeu Însuși nu pregătește drumul, omul nu are nici un drum. În noi înșine nu avem nici o capacitate. Noi mărturisim aceasta și venim cu toată valoarea Persoanei și lucrării Altuia. Dumnezeu Însuși a pregătit aceasta. Orice oferire lui Dumnezeu a Persoanei și lucrării lui Hristos este primită. Nu avem nevoie de mai mult. Dumnezeu ne-a dat aceasta și El nu poate primi nici o adăugare la aceasta.

La închinare și dacă Duhul ne învață, învățăm ce Îi place lui Dumnezeu. Și după ce am învățat aceasta, capitolul acesta ne prezintă o altă chestiune, a cărei necesitate este pusă permanent înaintea ochilor, în timp ce ne mișcăm într-un mediu întinat, și anume, diferențierea între „ce

este sfânt și ce nu este sfânt” și diferența între „ce este curat și ce este necurat”: „Și Domnul a vorbit lui Aaron zicând: «Să nu bei vin și băutură tare, tu și fiii tăi cu tine, când veți intra în cortul întâlnirii, ca să nu muriți: va fi o rânduială pentru totdeauna în generațiile voastre, ca să puteți deosebi între ce este sfânt și ce nu este sfânt și între ce este necurat și ce este curat și ca să-i învățați pe fiii lui Israel toate rânduilele pe care Domnul le-a spus lor prin Moise»” (Leviticul 10.8-11).

Cine poate diferenția între „ce este sfânt și ce nu este sfânt” și între „ce este necurat și ce este curat” în afară de sufletul care a învățat din intimitatea părtășiei și a celui cel mai înalt privilegiu, pe care îl dă părtășia, și anume din *adorare*, ce este primit de Dumnezeu? Atunci vinul și băuturile amețitoare și tot ce face omul natural sunt de respins. În adorare nu este permis nimic altceva în afară de focul care vestește atât lepădarea mea și judecata asupra mea, cât și primirea lui Hristos. Într-adevăr, nimeni nu presupune că vinul și băuturile amețitoare pot fi tolerate în *înăuntru*; însă în cele din urmă este totuși așa: dacă am obiceiul să permit naturii să mă stăpânească în cele *exterioare*, dacă în mod obișnuit hrănesc natura și nu o judec, atunci voi fi lipsit de putere să judec în lucrurile cele mai simple. Pierd simțământul a ceea ce este corect și ce este fals, și voi fi o piedică în adorarea adusă de sfinți; căci ce aduc eu, va fi lepădat. În felul acesta sufletul pierde simțământul a ceea ce este sfânt și nu este sfânt și a ceea ce este necurat și curat; și în această stare el este incapabil să învețe pe alții „rânduilele pe care Domnul le-a spus”.

Constatăm deci: numai prin faptul că înveți în prezența Domnului ce este plăcut Lui poți regla lucrurile mărunte ale vieții zilnice. Îngrijorările lumii, ale familiei, ale adunării, ele toate ne prezintă cazuri în care preotul lui Dumnezeu trebuie să cunoască și să vestească gândurile lui Dumnezeu cu privire la ceea ce este sfânt și nu este sfânt și la ceea ce este necurat și curat, și noi Îi putem mulțumi că El a luat aceste măsuri desăvârșite, pentru ca noi să nu fim duși în rătăcire, ci ca să avem capacitatea de discernământ corectă, atunci când ni se pun astfel de întrebări.

Este inutil să dai unui suflet, care nu știe nimic sau știe puțin despre adorare, vreun sfat. Adorarea este privilegiul nostru cel mai mare pe pământ și bucuria cerului. În ea ne apropiem de Dumnezeu conștienți fiind că prin aceasta facem bucurie inimii Lui, și ce ar putea produce bucurie mai mare pentru inima noastră decât aceasta? Versetul 3 se referă la *felul* în care are loc aceasta:

Leviticul 10.3: Și Moise a zis lui Aaron: „Aceasta este ceea ce a spus Domnul, zicând: «Voi fi sfințit în cei care se apropie de Mine și voi fi glorificat în fața întregului popor»”. Și Aaron a tăcut.

Versetul acesta ar trebui citit mereu. El este cheia pentru tot ce ne este spus în capitolul acesta.